Šta da radim? KAKO SE SASLUŠAVA I VEŠTAČI ŽRTVA UMESTO NASILNIKA?

Autor: M Ivanović
Objavljeno: 01.02.2025. - 21:07
11 komentara

Rečenica iz naslova već nekoliko godina puni moj inboks: „Šta da radim?“. . Nemoćna žena iz Leskovca, koja ima peh da deli kuću, odnosno spratove, sa sestrićem koji je konstantno šikanira, provocira, nasrće na nju, ali za sve što on radi, hitro je prijavljuje policiji nju, stavljajući na teret ono što on njoj, zapravo čini. Za deo grada u kome žive zadužena je policijska stanica Sever.
Zove i hitnu pomoć, povredi se sam, pozove lekare, pa kaže da ga je rođaka, za čije je starateljstvo uzalud borila dok je bio mali, ali ga dobila. Hitna pomoć šalje ovu mladu, radno sposobnu ženu na psihijatrijski pregled. Naravno, dobija uverenje da je psihički potpuno zdrava, ali to iskustvo, stid i sram, mora da istrpi i da objašnjava svima.

„Šta da radim? Molim te, piši!“. – pita me idanas.
A kako da napišem, kada su porodični odnosi toliko složeni? Lekari su rekli da mladić, koji je do 26. godine promenio pet hraniteljskih porodica zbog sličnog ponašanja, ima depresiju, što jeste bolest, ali takvi bolesnici su često nasilni. Iako imaju problema, verovatnije je da neko stoji iza njega i pruža mu podršku.

„Znam, upoznat sam sa tim slučajem i iskreno žalim ženu kojoj ne možemo pomoći“, kažu u Centru za socijalni rad u Leskovcu.

Ona poziva policiju kad se oseća ugroženo. Dođe patrola iz Sever stanice, privede mladića, ali ga ubrzo puste. Žrtva ne dobije zapisnik. Ili dođu i kažu: „Smirite se“ ili „To mora da rešava Centar za socijalni rad, mi ništa ne možemo“. I onda odu.

„Više puta smo joj rekli da zabeleži sve što su joj rekli, stave pečat i da nam to dostavi. Mi ništa ne možemo, oni su ti koji sprovode zakon. On više nije u sistemu socijalne zaštite jer je prešao 26. godinu“, kažu oni.

Na kraju, kažem ja njoj: „Pišem, konačno, nakon toliko godina patnji“.

„Evo sada, dok razgovaramo, on viče, lupa. To je jako jezivo. A komšije imaju kuću spojenu sa mojom, samo nas zid deli. Čak je moj prijatelj bio kod mene u nedelju i to čuo, potvrdio u policiji, ali opet ništa“, priča žena, potpuno izbezumljena, dok se u pozadini čuju udarci, grebanje i vrisak.

Ponekad su je čak i organi sistema, koji treba da je štite, ovog puta tužilaštvo, izricali meruzabrane pristupa na 48 sati. Žena je morala spavati po tuđim kućama.

I dok sam pisala pasus gore, stiže nova poruka od nje: „Sad me napao. Imao je šipku. Hteo je da slomi moj telefon, oteo mi ga jer sam snimila pretnje. Udarao je po vratima i cevima za vodu. Imam svedoka. Zvala sam policiju“.

I šta reći na sve ovo, osim da je policija prva stanica kojoj se prijavljuje nasilnik?, pa tuižilaštvo pa Centar. Tako I u zakonu piše kada je reč o ženama žrtvama nasilnika.

Možda ovaj mladi čovek nije kriv. Kao dete je rano ostalo bez roditelja. Da je ovoj ženi, koja danas nema nikog svog, dozvoljeno da bude njegov staratelj, verovatno ne bi došlo do svega ovoga – do psihčkog i fizičkog naslilja nad ženom iz Leskovca..

A ako se, ne daj Bože, desi tragedija u ovoj kući, svi će, ubeđena sam, da spuste ruke, a niko iz sistema neće biti kriv.

Podelite: